

[Grethe Philip.]

gamle, vil stille nye krav til sociale hjælpeforanstaltninger. Det gør også de mange nye sociale tabere, der uafsladelig synes at dukke op i kølvandet på ændringer i miljø og teknologi og som følge af tidens stigende krav om effektivitet. Et hårdere arbejdsmiljø vil i sig selv skabe flere sociale tabere. Det er med den lovgivning, vi her drøfter, vi skal komme de allervanskeligst stillede grupper i vort samfund til hjælp, det bør vi stadig have for øje.

Socialministeren har kort før fremsættelsen sendt et udkast af lovforslaget ud til høring; jeg synes, det var en god idé, som jeg gerne her vil complimentere for. Jeg håber også, at vi i udvalget kan nyde godt af de, forstår jeg, mange ideer og tanker, der i den forbindelse er kommet frem fra folk, der står ude i det praktiske arbejde.

I det radikale venstre vil vi tilslutte os væsentlige hovedprincipper i forslaget. Det gælder først og fremmest gennemførelsen af, hvad vi med et slagord kalder det enstrengede system; jeg siger udtrykkeligt slagord, for det sociale system bliver jo ikke helt så enstrengt endda, bl. a. fordi vi stadig holder arbejdsløshedsunderstøttelsen udenfor i et særligt understøttelsessystem.

Vi er enige i, at der som foreslået bør ske en samling omkring kommunen som den centrale instans for støtte til den sociale klient, og at mødrehjælpen og revalideringscentre nedlægges, medens amtskommunerne går stærkere ind i billedet dels som planlæggende, styrende og rådgivende instans i forhold til kommunerne, dels ved selv at overtage visse funktioner direkte.

Sammen med den forestående nedlæggelse af sygekasserne pr. 1. april i år vil der blive tale om, hvad man næsten kan kalde en revolutionerende omlægning af den sociale administration. Man forstår godt, hvis kommunerne stønner under de byrder, der lægges over på dem med tilrettelæggelse af hele dette arbejde; jeg skal senere komme tilbage til dette i forbindelse med spørgsmålet om lovens ikrafttræden. Men jeg har

fundet det meget opmuntrende, at det sociale personale slutter op om det fundamentale princip, at klientens og familiens situation skal ses under en helhedssynsvinkel, og at den sociale bistand, der gives til afhjælpning af forskellige systemer, bør være koordineret.

Det er glædeligt, at personalegrupperne er så interesserede, som de er, i at erhverve den bredere viden, der vil blive nødvendig, og i det hele taget har stillet sig så positivt over for de nye tanker, selv om det også betyder ændringer for den enkelte med hensyn til arbejdsplads og arbejdsområde. Jeg håber, det vil lykkes at gennemføre hele denne store omlægning uden for mange skår, og jeg opfordrer ministeren til at sikre, at der i videst muligt omfang tages hensyn til de ansatte, hvor det kan ske, uden at ideen med omlægningen dermed forskertses.

Vi tilstræber en forenkling af den sociale administration. Jeg har dog ingen illusioner om, at denne koordination vil virke besparende i den forstand, at vi senere direkte vil kunne aflæse et mindre behov for socialt personale som følge af den administrative omlægning. Men jeg føler mig på den anden side overbevist om, at der, om jeg så må sige, under overfladen vil være store menneskelige gevinster at hente for klientelet, der kan måles i øget trivsel og vel også i en del tilfælde i en hurtigere genindpasning i normal tilværelse hjemme og på arbejdspladsen.

Skulle jeg nære nogen bekymring ved at lægge så megen kompetence og så stort ansvar ud på kommunerne, måtte det gælde, om man vil kunne få det mål af ensartethed i behandlingen af sociale sager, som vi vel trods alt tilstræber på tværs af al vor tiltro til værdien af den lokale kommunale selvstændighed.

Det er også her, betænkelighederne først og fremmest viser sig, særlig hos det personale, der har taget sig af specielle grupper, det være sig enlige forsørgere eller revaliderende eller de svage grupper blandt de ganske unge i de vanskelige overgangsår mellem